

Den modige pojken

MUSLIMSKA BARNBIBLIOTEKET	03
Ali och profeten Muhammad	05
Ali blir muslim.....	06
Abu Talib är orolig för Ali.....	08
Ali blir man.....	10
Den modiga bedriften	12
En orättvis strid.....	15
Han som älskade Allah och Hans profet.....	18

MUSLIMSKA BARNBIBLIOTEKET

En introduktion

Här är en ny serie böcker, som med få undantag vänder sig till barn i alla åldrar. Muslimska barnbiblioteket, som publiceras av "Islamic Foundation", har skapats för att förse unga människor med något, som de kanske inte kan hitta någon annanstans.

Syftet med de flesta av dagens barnböcker är enbart att roa eller att lära vissa nödvändiga färdigheter, men inte att utveckla de inre och moraliska kvaliteterna. Underhållning och färdighet har i sig själva inget värde i livet om inte barnet också får hjälp med att upptäcka en djupare mening med sig själv och med världen runt omkring det. Ändå finns det i dessa böcker ingen plats för Gud (Allah), som ensam ger mening åt livet och universum, och inte heller för den gudomliga vägledningen som givits Hans Profeter och som är den enda vägen till en integrerad utveckling av den totala personligheten.

Faktum är, att sådana böcker berövar ungdomarna tillgången till sann kunskap. De ger dem ingen oföränderlig standard för vad som är rätt och vad som fel och inte heller några motiv för att leva enligt det rätta och avstå från det felaktiga. Resultatet blir att ungdomarna alltför ofta går in i vuxen livet med en känsla av socialt främlingskap, förvirring och oförmåga att hantera de till synes oändliga valmöjligheterna i världen runt omkring dem. Situationen är särskilt ödesdiger för de muslimska barnen eftersom de tvingas växa upp avskurna från sin kultur och dess värderingar.

Det muslimska barnbiblioteket hoppas kunna rada bot på denna brist genom att visa barnen den djupare meningen med livet och världen runt omkring dem; genom att hjälpa till att ge dem förmåga att hantera komplexiteten i deras värld, både den personliga och sociala; genom att skapa perspektiv till en värld som utsträcker sig långt bortom detta livet; och särskilt för det muslimska barnet; genom att tillhandahålla en ny, frisk och stark tro, ett dynamiskt åtagande, en outplånlig identitetskänsla, en bultande längtan och en intensiv kämpaglädje, allt rotat i Islam.

Böckernas syfte är att hjälpa barnet att förankra sin utveckling i den gudomliga vägledningens klippa, att förstå sig själva och att förhålla sig till sig själv och andra på ett rättvist och meningsfullt vis. De vänder sig direkt till barnets själ och intellekt, till hans I hennes känslor och fantasi, till hans/hennes oro och hopp - ja, till varje del av barnets ömtåliga, men potentiellt rika personallitet. På

samma gång är det välkänt att för att en bok skall kunna dra till sig ett barns uppmärksamhet, måste det roas av att läsa den. Därför bör boken både väcka barnets nyfikenhet och till handhålla underhållning. Stilen, spraket, illustrationerna och produktionen av böckerna är alla styrda av detta mål. De ger moralisk utbildning, men inte genom predikningar eller etiska sammanfattningar.

Trots att dessa böcker är baserade enbart på islamiska läror och på det vida muslimska arvet. Bör de vara av lika stort intresse och värde för alla barn, oavsett nationalitet eller tro. Islam är en universell religion, den naturliga vägen.

Även vuxna kan ha stor användning av dem. Speciellt muslimska föräldrar och lärare kommer att finna att de tillhandahåller det, som de så länge varit i stort behov av. Böckerna kommer att inkludera texter om Koranen, Sunna (*profetens väg*) och andra grundläggande källor och läror i Islam, såväl som historia, berättelser och anekdoter för kompletterande läsning. Varje bok vänder sig till en särskilt åldergrupp, uppdelad enligt följande i fem kategorier: före skolan, 5-8 år, 8-11, 11-14 och 14-17 år.

Vi inbjuder föräldrar och lärare att använda dessa böcker i hemmen och klassrummen, vid frukostborden och på sängkanterna och att uppmuntra barnen att dra största möjliga nytta av dem. Samtidigt välkomnar vi deras högt värderade observationer och förslag.

Till den unga läsaren säger vi: du håller nu i din hand böcker, som kanske är helt annorlunda än de böcker du läst fram till nu, men vi hoppas uppriktigt att du kommer att tycka om dem. Försök genom dessa böcker att förstå dig själv, ditt liv, dina erfarenheter och det universum som omger dig. De kommer att, inför dina ögon, öppna nya livsvägar och modeller som du nyfiket kommer att utforska och som du kommer att finna det spännande och lönsamt att följa. Må Gud vara med dig för alltid.

Och må Han med sin barmhärtighet välsigna och acceptera vart ödmjuka bidrag till den angelägna och gigantiska uppgiften att producera böcker för en ny generation människor, en ny uppgift som vi har tagit på oss i all ödmjukhet och hoppfullhet.

Khurram Jah Murad
Generaldirektör

Ali och profeten Muhammad

Profeten Muhammad hade en farbror som hette Abu Talib. Abu Talib hade varit mycket snäll mot Muhammad. Det var han som hade tagit hand om profeten i sitt eget hus sedan Muhammad var sex år gammal.

Under hela tiden som Muhammad levde med Abu Talib, så behandlade hans farbror honom som sin egen son. Han gav honom all den kärlek och omvårdnad som en far skulle ha gjort.

Muhammad hade i sin tur älskat och hedrat sin farbror. Profeten levde med Abu Talib ända tills han gifte sig med Khadijah och då flyttade han till ett eget hus.

När Abu Talib fick en ny son, så blev Muhammad förtjust. Han var lika lycklig som om han hade fått en egen son. Så fort att han hörde att barnet hade fötts så skyndade han till sin farbrors hus för att se pojken.

Barnet satt i sin moders knä. Han var liten, klarögd och väldigt vacker.

Profeten gick fram till den lille pojken och kysste honom i pannan.

"Vad ska du kalla honom?" Frågade han. "Ali", svarade Abu Talib.

Allteftersom tiden gick, lärde Muhammad känna och älska Ali. Han blev så fäst vid honom att han en dag gick till Abu Talib och sade: "Farbror, jag vet att du älskar mig som en son. Jag vill be dig att göra något för mig."

"Ge Ali till mig och låt honom komma och bo hos mig. Khadijah skulle också bli mycket lycklig. Vi skall se efter honom och vårda honom som du vårdade mig."

Abu Talib älskade profeten så mycket att han inte kunde neka hans förfrågan. Så Ali lämnade sin faders hus och bosatte sig hos profeten. Med tiden så började Ali att hjälpa profeten, i hans stora arbete.

Ali blir muslim

En dag, när Ali var tio år gammal, kom han hem och såg något märkligt. Muhammad stod med huvudet böjt framåt och händerna knäppta över bröstet. Hans fru, Khadijah, stod bredvid honom och gjorde samma sak.

Medan Ali betraktade dem, så böjde sig Muhammad och Khadijah mot marken. De stannade i den ställningen ett ögonblick och rätade sedan upp sig igen. Ali undrade vad de gjorde.

Sedan såg han dem gå ner på sina knän och nudda marken med pannorna. "Vilken underlig sak att göra!" Tänkte Ali. "Jag har ofta sett folk böja sig ned inför avgudar av sten, men det finns ju ingen avgud här. "Muhammed och Khadijah ber sannerligen inte till någon avgud, men de ber ju till Någon!"

Ali var en förständig pojke. Även fast han inte riktigt förstod vad Muhammad gjorde så visste han att han bad. Han tänkte att Muhammad bad till en Gud som han inte kunde se. Ali ville väldigt gärna veta vem denna osynliga Gud var.

Så fort Muhammad hade avslutat sin bön, så frågade Ali vad han hade gjort. Muhammad blev glad när pojken bad honom att förklara.

Han log mot Ali och sade till honom, "Lyssna noga min pojke! " Khadijah och jag bad till Allah. Han är den Ende och Ensamme Sanna Guden. Det finns ingen gud utom Han. Allah har valt mig till att vara Hans Budbärare. Han har befallt mig att ge Hans Budskap till mitt folk.

Detta är Hans Budskap och detta är vad jag måste berätta för folket: De skall överge alla falska gudar och dyrka endast Honom. De måste lyda endast Honom för Han är den Ende och Ensamme Sanna Guden."

Muhammad såg sedan Ali rakt in i ögonen och sade: "Du vet hur mycket jag älskar dig." Jag har sett efter dig som om du vore min egen son.

Jag har aldrig ljugit för dig, jag har aldrig bedragit dig. Jag vill att du ska tro på den sanning som jag just har berättat för dig. Det finns ingen gud utom Allah. "Han har valt mig som Sin Budbärare."

Ali visste på en gång att Muhammad hade talat sanning och därför trodde han på det som han sagt.

Profeten var förtjust. "Välkommen Ali" sade han. "Du vet i ditt hjärta att det som jag har sagt är sant. Jag kan se att du har godtagit Allah som den Ende och Sanne Guden. Du är den första pojken som blir muslim.

Abu Talib är orolig för Ali

En dag genomförde Ali sin bön tillsammans med profeten. De bad med några andra muslimer i ett hemligt bergspass nära Mecka. Plötsligt så dök Alis far, Abu Talib, upp.

Han hade kommit för att leta efter sin son. Abu Talib var en snäll gammal man som ofta, oroade sig för Ali. När han såg hur Muhammad och Ali bad, så undrade han vad de gjorde. Han hade aldrig sett någon be sådär förut, och han började känna sig illa till mods. När Abu Talib såg att de hade avslutat bönen så gick han över till dem.

"Muhammed", sade han. "Vad i hela världen är det ni gör?"

"Vi ber" sade profeten.

"Hur kan ni be?" sade han. "Var finns gudarna som ni ber till.?"

"När vi ber så ber vi inte till gudar av sten," svarade profeten.

"Till vem ber ni då?"

"Vi ber till Allah, den Ende och Ensamme Sanna Guden."

"Men varför ber ni till Honom?"

"För att jag är Allahs Budbärare. Det är Han som sagt till mig att endast be till Honom. Kom farbror, anslut dig till oss och dyrka Allah."

När Abu Talib hörde detta, svarade han; "Hur kan jag? Jag är en gammal man. Jag kan inte ansluta mig till er och ge upp min egen stams religion." "Men förstår du inte? " Sade profeten. "Detta är den sanna religionen från vår förfader Abraham."

Abu Talib gick då över till Ali, som stod med de andra muslimerna. Vad gör du här, min son? "Frågade han Ali. "Har också du gett upp våra förfäders religion?"

Ali, ung som han var, sade till sin far. "Jag har valt att tjäna Allah, jag kommer att följa Hans profet: Muhammed."

När Abu Talib hörde detta blev han oroad. Han var rädd för att Ali skulle bli vilseledd. Han fruktade att hans son hade givit upp sina förfäders religion och detta gjorde honom sorgsen. Han bad Ali att komma tillbaka och bo med honom.

Men även fast Ali älskade sin far mycket, så ville han inte gå. Den välsignade profeten såg hur upprörd Abu Talib var, och vänd mot Ali sade han: "Ali, du är fri att göra som du vill. Om du vill gå tillbaka och bo med din far, så gör det."

Ali svarade att han hellre ville stanna med profeten Muhammad och tjäna Allah.

Så Abu Talib lämnade sin son med profeten. Han visste inte vad han skulle göra. Han var olycklig för att Ali hade ändrat sin religion. Men han visste att Muhammad var en god och ärlig man.

När han gick så sade han till profeten- "Även fast jag inte förstår er religion, så litar jag på dig. Du skulle aldrig locka Ali in i något dåligt eller ont. Det vet jag."

Ali blir en man

Ali var en bra pojke. Han var snäll och omtänksam, han visste också hur man jobbade hårt. En dag när han var omkring elva år gammal, så kallade profeten Ali till sig. "Jag vill göra en fest för de äldre i var familj," sade han. "Jag vill att du skall ta hand om alla förberedelser, du skall också bjuda in gästerna." All kände sig mycket hedrad för att profeten hade bett honom att vara ansvarig för festen. Han bjöd in alla de gamla i familjen och såg till att maten var riktigt förberedd.

Alla de äldre i familjen kom till festen. Bland dem fanns Abu Lahab, som var en av profetens farbröder. Abu Lahab var en ond man. Genom hela sitt liv så var det enda han tänkte på att tjäna pengar. Han kunde göra vad som helst för att tjäna pengar. Han brukade ljuga. Han brukade lura de fattiga. Han till och med misshandlade de som inte kunde försvara sig. Det enda som Abu Lahab älskade var sin rikedom.

Liksom de andra äldre dyrkade Abu Lahab avgudar av sten. Han vägrade att tjäna Allah som den Ende och Ensamme Sanna Guden. Han brukade säga till sig själv. "Om jag blev en muslim, sa* skulle jag vara tvungen att ge en del av mina pengar till de fattiga och behövande. Detta är vad Allah har sagt åt oss att göra. Om jag blev en muslim skulle jag vara tvungen hederlig. Jag skulle inte kunna tjäna pengar på att ljuga och att luras."

När de äldre hade ätit, reste sig Muhammad för att tala till dem om Allah. Denna gången avbröt inte Abu Lahab.

"Mina vänner," sade profeten. "Jag är här med ett Budskap från er Herre. Allah, den Ende och Sanna Guden, har valt mig till sin profet. Han har sänt mig som Sin Budbärare för att tala om för er hur ni skall leva era liv för att nå framgång i denna värld och i det Efterkommande. Lyssna noga till det som Allah har sagt åt mig att tala om för er. Detta är vad Han säger:

"Jag är den Ende Sanna Guden. Kom alltid ihåg Mig. Älska mig och dyrka Mig. Tjäna mig och lyd mig. Buga er inför Mig. Om Ni gör detta kommer ni att behaga Mig. Och Jag skall ge er ett löfte för att Jag älskar och bryr Mig om er. Om ni gör exakt det som Jag säger så skall Jag belöna er rikligt och befria er från allt det onda. Ha ingen fruktan, ni kommer heller inte att ångra någonting."

"Detta är vad Allah har sagt till mig.
Detta är vad Han sade åt mig att berätta för er.
Nå, mina bräder, vem av er vill hjälpa mig att tjäna Allah?"

Vem kommer att bli min följeslagare?
Vem kommer att bli min medhjälpare i Hans väldiga jobb?"

Ingen sade ett ord. Även fast de äldre hade hört vad profeten hade sagt, så kom ingen fram för att hjälpa honom.

När profeten såg på dem, i tur och ordning, så vände de bort sina ansikten. Ali kunde inte tro att det var sant. Han visste i sitt hjärta att Muhammad hade talat sanning men han kunde inte begripa varför de äldre inte trodde på honom. "De måste vara galna om de inte vill att Allah skall leda dem" tänkte Ali tyst.

Ali såg mot profeten som stod och väntade på att någon skulle erbjuda sig att hjälpa honom. All kunde inte bära den känslolösa tystnaden mer. Han kom tyst på fötter. Sedan begav han sig rakt igenom de äldre och ställde sig vid profetens sida.

"Allahs Profet" sade han. "Jag skall bli din anhängare. Jag skall bli din följeslagare och medhjälpare. Även fast jag är ung och inte speciellt stark, skall jag kämpa vid din sida. Dina fiender skall bli mina fiender."

När de äldre hörde vad Ali hade att säga så visste de inte vad de skulle göra. Hur kunde en pojke hjälpa Muhammad att bekämpa sina fiender? Men Ali hade sin tro på Allah. Han visste att Allah skulle hjälpa honom och profeten. Han visste att de en dag skulle vinna.

Profeten var förtjust över det som Ali hade gjort. Sen sade han: "Här är en pojke som har mer mod än alla de män som är församlade här. Jag välkomnar gladeligen honom som min följeslagare och medhjälpare. Ni borde alla lyssna till honom och följa honom."

Muhammad log mot Ali. Det här var mer än vad Abu Lahab kunde tåla. Han hade suttit där och skrattat tyst för sig själv. Men när han hörde profeten hedra Ali, så började han, ännu en gång, skrika och föra ett hemskt oväsen. "Bröder, sade han: "Hur kan en man och en pojke förändra resten av världen? Hur kan två övertyga miljoner att följa dem? Det är omöjligt!"

Men Abu Lahab hade fel. Detta är just vad profeten, Ali och andra som följde Muhammad gjorde. Och detta för att Allah var med dem.

Den modiga bedriften

Profeten Muhammad ägnade det mesta av sitt liv till att försöka få folket i Mecka att dyrka endast Allah. Varenda dag så gick han in till staden och sade åt dem att Allah var den Ende och Sanna Guden. Han sade åt dem att han var Allahs profet. En del av folket trodde på det som Muhammad sade och blev muslimer.

De dyrkade Allah och litade på Hans Profet. Men även fast Muhammad ansträngde sig hårt i många år, sa var det endast ett fåtal människor i Mecka som blev muslimer.

De flesta i Mecka vägrade att tro på profeten. De var förblindade av sin egen girighet. De dyrkade avgudar gjorda av sten och hoppades att dessa avgudar skulle göra dem rika och lyckliga.

Folkets ledare och präster uppmuntrade dem att göra detta. Också de var förblindade av girighet. De ansåg det riktigt att tjäna så mycket pengar som möjligt, och de brydde sig inte om hur pengarna förtjänades. Folkets präster och ledare vägrade att dyrka Allah som den Ende Sanna Guden.

Även fast profeten endast hade ett fåtal följeslagare, så var de starka i sin tro. En del av folket började lägga märke till dem och pratade om dem. "Kanske så ligger det någonting i det som dessa muslimer gör," tänkte de. "Muhammed kan ju ha rätt. Kanske skulle vi sluta med att dyrka avgudar gjorda av sten och tro på Allah."

När folkets präster och ledare hörde denna typ av samtal, blev de väldigt arga. "Vi kommer att förlora all vår rikedom och makt om folket tror på Muhammed" sade de.

"Det finns bara en sak att göra för att sätta stopp för det här. Vi måste döda honom!"

Så folkets präster och ledare gjorde en hemlig plan för att döda Muhammad. De valde ut några starka unga män, en från varje förnäm familj i Mecka, och beväpnade dem med skarpslipade svärd. De beordrade de unga männen att omringa profetens hus under natten. De blev tillsagda att döda Muhammad när han lämnade huset nästa morgon. "Men ni måste vara försiktiga", sade de till de unga männen. "Ni måste hålla ett vakande öga på Muhammad under natten för att se till att han inte kommer undan. Ni får turas om att vakta honom medan

han sover. Om ni gör detta kommer ni att veta exakt när han vaknar. Ni kan sedan vara redo för honom när han lämnar sitt hus."

Men eftersom profeten Muhammad var Allahs Budbärare, så beskyddade Allah honom och räddade hans liv. Allah berättade i förväg för Muhammad om hans fienders plan.

Han befallde profeten att genast lämna Mecka och bege sig till Yathrib där andra muslimer ivrigt väntade på honom. Dessa skulle se efter och ta hand om honom.

Efter det Allah berättat för profeten om planen att döda honom, så kallade han Ali till sig. "Allah har just sagt till mig att huset kommer att omringas av mina fiender. De har svärd och kommer att vänta till morgonen, då de skall döda mig. I natt när jag går och lägger mig, kommer de att hålla skarp uppsikt över min säng. Om jag ger mig av nu så kan jag komma en bra bit från Mecka. De kommer inte att kunna gripa mig. Men om jag lämnar min säng tom så kommer de att förstå att jag har givit mig av. Skulle du vilja sova i min säng i natt? Om du täcker dig själv så kommer de inte att kunna se ditt ansikte. De kommer då att tro att det är jag som sover där. På morgonen kommer de att upptäcka sanningen men då kommer 'ag att vara på väg mot Yathrib."

Ali var mycket villig att hjälpa profeten och var gärna med på hans plan. Han älskade verkligen profeten och var bara glad att få hjälpa honom på alla sätt han kunde. Så Muhammad lämnade '1 hemlighet sitt hus, utan att hans fiender visste att han hade gett sig av.

När profeten hade gett sig av så var All lämnad ensam i huset. Han kröp ner i profetens säng och drog täcket över huvudet. När han gick till sömns så visste han att profetens fiender hade omringat huset.

Men Ali var inte rädd för dem, Han sov ljudligt hela natten. Han visste att det som han gjorde var farligt. När profetens fiender upptäckte sanningen så kunde de ju döda honom istället. Men detta bekymrade inte Ali för han älskade och fruktade endast Allah,

Medan Ali sov så höll profetens fiender vakt utanför. De trodde sig att det var Muhammad som sov i sängen. De väntade otåligt på gryningen, då de skulle gripa och döda honom.

När gryningen kom så gick de in i huset, och stod förundrade. Till deras förskräckelse var det inte profeten som steg upp från n sängen, utan Ali, hans

unga kusin. De kunde inte tro detta eftersom de hade hållit så skarp vakt över huset. De blev ännu argare när de upptäckte att profeten inte fanns någonstans i huset. De började skrika och rasa. De rusade igenom rummen och letade överallt efter profeten. Slutligen grep de tag i Ali och skrek åt honom:

"Var är Muhammad! Kom igen, svara oss! Han gömmer sig någonstans, eller hur!" "Muhammed, Allahs, den Ende och Sanna Gudens profet har lämnat Mecka." Svarade Ali lugnt. "Han är inte här och ni kan inte finna honom nu.

"Kom igen då," skrek de. "Säg oss vart han begivit sig. Vi kan jaga honom och fånga honom. Om du inte berättar för oss så skall vi slå dig utan nåd."

Än en gång svarade Ali lugnt, "profeten, Muhammad", har lämnat Mecka. Detta är allt som jag kommer att säga er." Och detta var allt som Ali sade till dem. När profetens fiender hörde detta sa gav de sig av.

Några dagar senare anlände profeten, med Allahs hjälp, välbehållen till Yathrib, vilken senare skulle komma att kallas Medina al-Nabi, profetens stad.

Senare, när Ali mötte Muhammad, s' frågade profeten honom, "Var du inte rädd när mina fiender hotade att slå dig?" "Nej," svarade All. "Jag fruktar ingen utom Allah!"

En orättvis strid

Fem år hade gått sedan profeten kommit till Medina. Arméerna från Mecka hade attackerat honom två gånger och han hade utkämpat strider vid Badr och Uhud. Och nu hade än en gång fiendens armé anlänt. Denna gång hade de samlat ihop alla profetens fiender från hela Arabien och man hade kommit i full skala för att omringa den heliga staden Medina. Omkring 24,000 män hade kommit för att förstöra Islam och den lilla skara muslimer som levde i profetens stad.

Ändå fruktade inte Allahs tjänare dem. Även om de var få till sitt antal, till vapen och till hästar så var de starka i sin tro på Allah och Hans välsignade profet. Deras tro var så stark att de visste att om de skulle dö genom att kämpa i denna sak så skulle Allah ge dem paradiset.

När arméerna från Quraish, Banu Kinana och Tihama närmade sig, så fick de se något som orsakade förvåning och bestörtning. Framför dem låg ett hinder som de aldrig förut hade mött. Ett gapande hål, som fullständigt omgärdade staden, hade grävts ut av profeten och hans följeslagare i syfte att skydda Medina från fiendens angrepp.

Desperata besteg Quraish sina hästar och galopperade med full fart mot vallgraven. Men hästarna, som såg den djupa klyftan framför sig, tvärstannade och vägrade försöka sig på hoppet trots sina herrars skrik och slag.

Våg efter våg av ryttare försökte sig på hoppet men varje gång så tvingades de ge upp. Slutligen anlände den störste ryttaren av dem alla. Den mäktiga Amr, klädd i järnrustning och en blänkande hjälm, satt som en jätte på sin häst. Hans skarpa öga bedömde situationen på ett ögonblick. Fram och tillbaka red han med sina män för att söka efter ett ställe där vallgraven var smalare. Efter ett litet tag så fann han en sådan plats och hans häst klarade vallgraven med ett jättelikt hopp.

Amr befann sig nu på den sankna marken mellan vallgraven och berget Sal. Inte långt därifrån väntade muslimerna med spänning. De var belägrade och omringade men de var beredda att slåss. Ali hade befälet över de styrkor som vaktade denna del av vallgraven. Han hade sett Amr förut vid slaget om Badr och han visste att denna krigare var lika hård som järnrustningen som han bar, och väldigt modig och våghalsig.

Amr ödslade ingen tid utan lämnade sin utmaning om ett envig: "Vem vågar slåss mot mig?" Skrek han. Tystnaden sänkte sig över de troende när de kände igen rösten. Allas blickar vändes mot profeten. Ali steg förväntansfullt upp men profeten höjde sin hand. "Ser du inte att det är Amr!" varnade han.

Ropet skallade igen; "Kom igen muslimer, finns det inga som söker paradiset idag?" hånade han.

Ali gnisslade tänder och grep svärdshandtaget. An en gång så bad han om profetens tillåtelse att få möta denna jätte och tysta honom en gång för alla. Men än en gång höll profeten honom tillbaka.

Enligt den arabiska sedvänjan så skrek Amr ut sin nästa utmaning i en vers-

"Här står jag, Amr så präktig hes jag är från min röst göra mäktig fega muslimer här mitt kall! Vem skall bli den förste till sitt nedfall!"

Profeten förstod nu att det var hopplöst att försöka hålla tillbaka den orädda Ali när han hörde detta hån, och han gav honom tecken att gå fram. Lilla Ali grep sitt tunga svärd och marscherade framåt, och medan han gick så skrek han:

"Mitt sinne är klart, min tro fast är O Amr jag möter din utmaning som skalla

Vid min fötter du skall dö, vid Allah jag svär sanningen skall till sist besegra alla!"

Jätten stirrade förvånat på den lille mannen framför sig. Han började gapskratta. Sedan skakade han medlidsamt sitt huvud. "O det är en skam. Jag skulle knappast bry mig om att ödsla en så klen liten mans blod Sänd en av dina farbröder som är äldre än dig."

Men Ali stod fast. "Jag vill strida mot dig, och vid Allah så skall jag döda dig." Svarade han.

Den rena oförsämdheten i detta yttrande gjorde Amr rasande. Han drog sitt svärd och drev sin häst framåt.

Ali sade till honom: "Hur kan jag slåss mot dig på en häst?" Amr satt av. Han rusade sedan framåt och slog sitt svärd med full kraft mot Ali. Men Ali reste sin sköld, och med ett krasch slog svärdet och skölden samman och bladet begrävdes djupt i skölden. Amr, som var högröd av ilska, drog i sitt svärd med sådan kraft att det flög bak och skar upp hans nacke.

När han & stora kroppshydda började att vackla satte Ali in slutstöten. Ett dammoln steg upp och täckte paret, och när det lättade så skrek muslimerna "Ailahu Akbar!". Amr hade besegrats. Och genom Guds Nåd så hade Ali besegrat honom.

All som var för svag för att vara en soldat hade, på grund av sin tro och sitt mod, dödat den mäktigaste av fiendens soldater. Ali lyfte sitt huvud, log mot profeten, och läste så att alla skulle höra:"

Denna dumma man dyrkade gudar av sten endast Allah jag tjänar för Han är En

O Allahs fiender kom väl ihåg att den som bekämpar Allahs Profet hamnar i Helvetet!"

Han som älskade Allah och Hans profet

Khaybar var en stark fästning som låg cirka 100 kilometer norr om Medina, Khaybar, som hölls av judiska stammar, var en viktig del i de krig som Quraish förde mot muslimerna i Medina. När alla Meckas arméer och alla Arabiens stammar slog sig ihop med Quraish för att omringa Medina i slaget vid al-Ahzab, när kampen mellan Ali och Amr ägde rum så var judarna i Khaybar verksamma med att förena dessa stammar och sporra dem att anfälla Medina. Muslimerna visste att Medina aldrig skulle bli säkert förrän Khaybar var kavat.

I Hijrahs sjunde år, efter det att profeten hade ordnat ett avtal med Meckas folk vid Hudaibiya, så drog han sig nu mot Khaybar.

Khaybar bestod av ett antal fästningar. Profeten besegrade fästning efter fästning. Den första fästningen som föll var den vid Na'im, sedan al-Qamus. Nästa fästning att besegras var den vid al-Sa'b och till sist de två fästningarna vid al-Watih och al-Sulalim.

Belägringen tog lång tid eftersom varje fästning var mycket starkt byggd och väldigt tungt förstärkt. En av fästningarna som hade varit under belägring under en lång tid visade sig vara väldigt svår att besegra. Den höll stånd anfall efter anfall. Ingen kunde besegra den. Slutligen så kallade profeten sina män till sig och sade; "Imorgon skall jag ge fanan till en man som älskar Allah och Hans Budbärare. För att Allah och Hans Profet älskar honom, skall fästningen besegras vid hans hand!"

Alla väntade ivrigt för att se vem denna hedrade man skulle bli. Och varenda en av dem önskade i sitt innersta att det var han själv som skulle bli denne man. När morgonen kom så kallade profeten till sig Ali. Profeten gav honom den vita fanan. "Ali," sade han: "Ta denna fana och gå fram tills Gud ger dig seger."

Vid den här tiden led Ali av en ögoninfektion. Han undrade hur han skulle kunna åta sig ett sådant uppdrag när han inte kunde se riktigt. Profeten lutade försiktigt Alis huvud bakåt och använde sin egen saliv som salva och gnuggade den mot Alis öga. Till Alis häpnad så kunde han nu se klart igen. Ali frågade då profeten, "O Allahs Budbärare, skall jag bekämpa dem tills de blir muslimer?"

Profeten sade: "När du når fästningen, sänd först ditt budskap till dem, inbjud dem till Islam och informera dem om att de måste svära en ed på att de inte skall dyrka någon annan än Allah. Vid Allah! Även om en enda man kommer till den

Rätta Vägen genom dina uppoffringar så kommer din belöning att bli större för dig än hundra snabbfotade kameler.

All begav sig framåt med en liten styrka. Han nådde fästningen och stack fanan i en hög med stenar nära muren. "Vem är du?" Ropade en jude från fästningens topp. Ali sade: "Jag är Ali, Abu Tallbs son, kusin till Muhammed."

Omedelbart så strömmade hela förläggningen ut från fästningen för att slåss mot dem. En av soldaterna ryckte fram mot Ali och slog honom på ett sådant sätt att hans sköld föll från hans hand.

Ali tycktes fyllas med en så mirakulös styrka att han tog en av fästningens dörrar och använde den som sköld. Beväpnad med denna tunga dörr som sitt skydd, stred han modigt tills Allah gav honom seger. När striden var över så lät han den falla till marken.

Abu Rafi, som var med Ali på detta uppdrag, sade att senare så försökte han och sju till att vända upp denna dörr men de klarade inte av att rubba den. Så stor var kraften som Allah, den Barmhärtinge, gav till Ali.